

Győri Ítéltábla

Az ügy száma:

Pf.I.20.105/2026/4.

A felperes:

Felperes1 (Cím2)

A felperes jogi képviselője:

Kummer Ügyvédi Iroda; ügyintéző: dr. Kummer Ákos ügyvéd

(cím3)

Az alperes:

Alperes1

(Cím1)

Az alperes jogi képviselője:

Dr. Kovács Loránd Ügyvédi Iroda; ügyintéző: dr. Kovács Loránd ügyvéd

(cím5)

A per tárgya:

személyiségi jogok megsértése

Az elsőfokú bíróság neve és fellebbezéssel támadott határozatának száma:

Szombathelyi Törvényszék, 37.P.20.145/2025/10. sz. ítélet

A fellebbezést előterjesztő fél és a fellebbezés sorszáma:

alperes; 11.

Í t é l e t

Az ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyja.

Kötelezi az alperest, hogy tizenöt napon belül fizessen meg a felperesnek 82.550 (nyolcvankettőezer-ötszázötven) forint másodfokú perköltséget, az államnak 104.000 (száznégyszer) forint feljegyzett fellebbezési illetéket.

Az államnak járó fellebbezési illetéket a jelen ítélet keltétől számított 60 napon belül kell a Nemzeti Adó- és Vámhivatal 10032000-01070044-09060018 számú illetékbevételi számlájára megfizetni. A fellebbezési illeték megfizetésekor a jelen bíróság megnevezését, a bírósági ügyszámot, valamint a fizetésre kötelezett adóazonosító számát/jelét közleményként fel kell tüntetni.

Az ítélet ellen nincs helye fellebbezésnek.

I n d o k o l á s

[1] Az elsőfokú bíróság által megállapított és a felülbírálat alapjául szolgáló tényállás szerint a felperes a 2022. évi országgyűlési képviselő választásokon indult bejegyzett párt, míg az alperes a kiadója a www.hirportal1.hu online sajtóterméknek. A hírportálon a <https://www.hirportal1.hu/megnevezes1> elérési úton 2023. május 24-én jelent meg a „Megúsztta a pártlos zaklatási botrány főszereelője” című cikk, amely a következőket tartalmazta:

[2] „Meggzúntette a rendőrség a pártlos zaklatási botrány ügyében indított nyomozást – értesült a napilap2

Ismert, a [hirportal3](http://www.hirportal3) egy évvel ezelőtt írta meg, hogy a párt1 2021. év végi vidéki eseményén, ahol kizárólag a párt vezető politikusai vettek részt, egy korábbi, meg nem nevezett polgármester bezárta egy szobába, majd megpróbálta megerőszakolni politikus1 volt párt1-alelnök élettársát.

Az eseményen történetket a lap információi szerint a pártvezetés megpróbálta eltussolni”.

[3] A cikk előzménye volt, hogy az alperes több médiafelületen megjelentetett olyan cikkeket, amelyek arról számoltak be, hogy a felperes tagjainak részvételével Település1-en zajlott zártkörű rendezvényen, ahol az akkori pártelnök, politikus2 is jelen volt,

a felperes egyik tagja meg akarta erőszakolni egyik tagtársát, aki az egyik akkori alelnök élettársa volt. Az érintett hölgytől 2022. április 25-én a felperes etikai bizottsága egy beadványt kapott, amelyben kérte az eset kivizsgálását. A felperes etikai bizottsága ez alapján vizsgálatot indított az ügyben, majd miután a bizottság tagjai tudomást szereztek arról, hogy az ügyben megindult a büntetőeljárás, az etikai eljárást a büntetőeljárás befejezéséig felfüggesztették.

[4] A per tárgyát képező cikkben hivatkozott, a hirportal3online.hu oldalon megjelent cikk miatt a felperes sajtóhelyreigazítási pert indított a hirportal3online.hu szerkesztősége, illetve jelen per alperesével szemben. A Fővárosi Törvényszék a 18.P.21.303/2022/16. számú ítéletével – amely ítélet a Fővárosi Ítéltábla 2.Pf.20.697/2022/6. számú ítélete folytán 2023. január 12-én emelkedett jogerőre – kötelezte az alperest, hogy az általa szerkesztett hirportal3online.hu internetes sajtótermékben a következő közleményt tegye közzé:

[5] „Helyreigazítás

A 2022. május 5-én megjelent „Erőszakos nemi közösülés: elképesztő botrány a pártlban” című cikkünkben valótlanul állítottuk, hogy amikor a Felperes1 vezetése tudomást szerzett arról, hogy egy rendezvényünkön a párt egyik alelnökének élettársával szemben állítása szerint erőszakos nemi közösülést kíséreltek meg, az esetet megpróbálták eltussolni.

Valótlanul állítottuk továbbá, hogy amikor az illető hölgy a párt etikai bizottságához fordult, az nem foglalkozott az üggyel.

A valóság ezzel szemben az, hogy a pártl Etikai Bizottsága, amikor hozzá az ügyben beadvány érkezett, napokon belül intézkedett a vizsgálat megkezdéséről”.

[6] A felperes keresetében annak megállapítását kérte, hogy az alperes megsértette a jóhírnévhez való személyiségi jogát a www.hirportal1.hu portálon 2023. május 24-én „Megúsza a pártlos zaklatási botrány főszereplője” címmel megjelent cikkben annak valótlan híresztelésével, hogy a Felperes1 vezetése el akarta tussolni azt, hogy egy rendezvényünkön a párt egyik tagja megpróbált megerőszakolni egy nőt. A felperes kérte továbbá, hogy a bíróság kötelezze az alperest 700.000 forint sérelemdíj és az ezen összeg után 2023. május 25-től a kifizetés napjáig járó, a késedelemmel érintett naptári félév első napján érvényes jegybanki alapkamattal megegyező mértékű késedelmi kamatának a megfizetésére.

[7] A felperes kereseti kérelmének jogalapjaként a Polgári Törvénykönyvről szóló 2013. évi V. törvény (Ptk.) 2:42. § (2) bekezdését, a 2:43. § d) pontját és a 2:45. § (2) bekezdését, továbbá a 2:51. § (1) bekezdés a) pontját és a 2:52. § (1), (3) bekezdését jelölte meg, valamint a Ptk. 6:48. § (1) bekezdésére hivatkozott.

[8] Előadta, hogy az alperes által a www.hirportal1.hu hírportálon 2023. május 24-én megjelenttetett cikkben tényállítást tett arra vonatkozóan, hogy a párt rendezvényen történt zaklatási botránnal kapcsolatos ügyet a párt vezetése megpróbálta eltussolni. Az alperes cikke komoly sérelmet okozott, az ügy előzményét képező 2022-es cikk után heteken

keresztül újra előhozta az alperes azt a témát, hogy nemi erőszakos bűncselekmény történhetett egy rendezvényükön. Mint utóbb, 2023-ra kiderült, tagjukat hamisan vádolták nemi erőszak kísérletével. Az alperes a vádat azzal is tetézte, hogy ezt a párt vezetése el akarta tussolni. Tagjai Megye1ből is arról számoltak be, hogy a leírtak miatt kérdéseket kaptak, magyarázkodniuk kellett az ügyben. A cikk megjelenését megelőzően már hónapokkal megszületett a jogerős ítélet a sajtóhelyreigazítási perben, amelynek alapján tudhatta az alperes, hogy amit állít, nem igaz, illetve, hogy azt semmivel nem tudja bizonyítani. Az alperes tehát jobb tudomása ellenére állított róla valótlant.

[9] Az alperes valótlan állítása súlyosan rombolta a felperes társadalmi megítélését, ezáltal a jóhírnevüket is sérti. Közszerelői minőségével összefüggésben kifejtette, hogy a tevékenységükkel összefüggő véleményalkotás során a túrési kötelezettségük magasabb szintű, mint annak, aki nem vesz részt a közéletben. Ez a kötelezettség azonban esetében sem terjed ki a hamis, sőt, az általános közfelfogás szerint sértő közlésekre. A valótlan tények nagy nyilvánosság előtti közlésére a véleménynyilvánítás szabadsága nem terjed ki, a bizonyíthatóan hamis tények nem állnak alkotmányos védelem alatt. A szabad véleménynyilvánításhoz való jog sem jogosíthat fel senkit arra, hogy durva, sértő valótlanosságokkal illessen bárkit, minden ténybeli alap nélkül, nyilvánvalóan a lejáratás szándékával. A tények meghamisítása esetén egy közszerelő is hasonló védelemre tarthat igényt, mint a közszerelőnek nem minősülő személy. Mindez azt jelenti, hogy jóhírnevük alperes általi megsértésének tényét közszerelői mivolta nem befolyásolja. A közvélemény a közéleti szereplőktől fokozottan várja el a társadalmi normák betartását és egy közszerelőről ebben a tárgykörben tett valótlan tényállítás is súlyosabb éppen azért, mintha egy, a közéletben részt nem vevő szervezetről, személyről írnak ilyet. Nem vitatható ezért, hogyha azt állítják róla, hogy egy nő sérelmére elkövetett erőszakos bűncselekménynek „falaz”, illetve a párton belül kezdeményezett vizsgálat megindítását is elszabotálja, az alkalmas a személyéről a közvéleményben kialakult kép hátrányos megváltoztatására.

[10] Érvelése szerint valótlanosságok állítása nem lehet közéleti viták eszköze. Hivatkozott e tekintetben az Alkotmánybíróság gyakorlatára, illetve a Kúriának a Pfv.IV.20.757/2020/5. számú és a Pf.IV.20.852/2024/7. számú ítélete indokolásában foglaltakra. Az ügy közérdekű jellege sem jogosítja fel a sajtót arra, hogy valótlan tényeket tegyen közzé. A sajtószervek a véleménynyilvánítás közvetítésében játszott kiemelkedő fontosságú alkotmányos szerepüket a szakmai szabályok megtartásával, felelősséggel kötelesek gyakorolni. Ezt a felelősséget az alperes biztosan nem tanúsítja amikor az érintett megkérdezése nélkül, sőt, jobb tudomása ellenére állít egy szervezetről olyat, hogy annak vezetői egy aljas bűncselekményt próbálnak meg leplezni.

[11] Kifejtette, hogy a sérelemdíjra való jogosultsághoz nem kell igazolni konkrét hátrány bekövetkeztét. Az alperes valótlan állítása miatt az őt ért hátrányt, illetve a sérelem bekövetkeztét külön bizonyítás nélkül, köztudomású tényként kérte elfogadni. A sérelemdíj alkalmazásának egyedüli és kifejezett jogszabályi feltétele a személyiségi jog megsértése és amennyiben a jogsértő nem tudja bizonyítani, hogy úgy járt-e el, ahogy az adott helyzetben elvárható, úgy a személyiségi jogában megsértett fél sérelemdíjra a jogsértés tényén kívül egyéb hátrány bekövetkeztének bizonyítása hiányában is jogosult. Hivatkozott a Fővárosi Ítéltábla 2.Pf.20.809/2020/4. és 2.Pf.20.246/2023/4., valamint az 1.Pf.20.500/2020/4. számú ítéleteiben foglaltakra. Tényként rögzítette, hogy az alperes olyan hamis állítást tett róla egy jelentős olvasottságú, Megye1ben a közélet iránt érdeklődők előtt ismert hírportálon, amellyel súlyos bűncselekmény elkövetésével való cinkossággal, egy nő

sérelmére elkövetett szexuális erőszak elkövetőjének mentegetésével vádolta meg. Ilyen komoly nyilvánosság előtt ilyen durva hazugsággal illetni egy szervezetet jelentős hátrányt jelent, amelyet köztudomású tényként kell elfogadni. Állította, hogy komoly sérelem érte a cikk miatt, azt rengetegen olvasták, ennek az lett a következménye, hogy tagjaihoz emiatt kérdések, rosszindulatú megnyilvánulások irányultak. Kiemelkedőként jelölte meg a jogsértés tárgyi súlyát, az alperes felróhatóságát és a jogsértés rá, illetve az olvasókra, a közvéleményre gyakorolt hatását is. A rosszhiszeműséget bizonyítja jelen esetben az, hogy az alperes nemhogy nem közölte álláspontját a cikkben írtakról, de még csak meg sem kísérelte megtudakolni azt. A 13/2014. (IV.18.) AB határozat [31] bekezdése szerint állította, hogy az alperes súlyosan felróhatóan járt el. Nem lehet figyelmen kívül hagyni azt sem, hogy a közügyekre vonatkozó, a közszereplőkkel kapcsolatos információkat felkutatni, azokat közölni hivatott orgánumok kiemelt felelősséggel tartoznak azért, hogy ne vezessék félre a médiafogyasztókat, mely fokozottan igaz az alperesre, aki több tucat, komoly olvasottsággal bíró sajtótermékkel rendelkezik.

[12] A sérelemdíj összegszerűsége körében hivatkozott a repressziós, kompenzációs, illetve a magánjogi büntetési funkciójára. A büntetés a jogsértőnek szól és visszatartási célnak kell érvényesülnie. A sérelemdíjjal szembeni követelmény az is, hogy a jogsértőket visszatartsa a sérelmet okozó magatartástól, ezért az összeg meghatározásakor tekintettel kell lenni arra, hogy alkalmas legyen a jogsértés szankcionálására és magában kell foglalnia annak társadalmi elítélését is. Hivatkozott a Fővárosi Ítéltábla 7.Pf.20.748/2021/4. számú ítéletében foglaltakra, amelyben a bíróság azt mondta ki, hogy „a nagyszámú internetes sajtóterméket működtető médiaholding alperessel szemben a kis összegű sérelemdíjnak nincsen semmilyen szankciós, illetve elégtételt adó hatása”. Az alperes esetében egy kirívóan tökeerős, a hazai médiapiacra domináns gazdálkodó szervezetről van szó, akivel szemben az általa kértnél alacsonyabb összegű sérelemdíj nem képes kifejezni a jogrendszerben betöltendő rendeltetését.

[13] Az alperes írásbeli ellenkérelmében a kereset elutasítását és a felperes perköltségben történő marasztalását kérte.

[14] Álláspontja szerint a jóhírnévhez való jog megsértése nem áll fenn, mivel a közlés objektíve sértő tényállítást nem tartalmaz. A felperes egy politikai párt, akivel szemben éles bírálatok és állítások fogalmazhatóak meg, amelyekkel összefüggésben fokozottabb tűrési kötelezettséget kell megkövetelni. Jelen esetben a sérelmezett kijelentés nem minősül olyan közlésnek, amely a felperes társadalmi megítélését hátrányosan csorbítaná a társadalom szemében. A személyre vonatkozó objektíve valótlán tényállítást kifejező közlés csak akkor minősül egyben személyiségi jogot sértőnek is, ha a közmegítélés szerint alkalmas a sértett társadalmi megítélésének hátrányos befolyásolására, azaz azt kell vizsgálni, hogy a közmegítélés alapján objektíve sértőnek lehet-e minősíteni az adott valótlán tényállítást.

[15] Másodlagosan arra hivatkozott, hogy a jogalap fennállása esetén sem jogosult a felperes sérelemdíjra, mivel a perbeli esetben nem bizonyított olyan konkrét nem vagyoni hátrányokat, amelyek a cikk jogsértőnek állított részei által érték volna, a köztudomású tényeken felül figyelembe vehető hátrányokat nem jelölt meg és nem is igazolt.

[16] Harmadlagosan előadta, hogy a felperes által kért sérelemdíj rendkívül eltúlzott, sérti a Ptk. 2:52. § (3) bekezdését, nem áll összhangban a felperest ért sérelemmel, az alperes felróhatóságával és a bírói gyakorlat szerinti hasonló esetekben megítélt marasztalási összegeket is eltúlzott módon meghaladja. Hivatkozott e körben a Kúria Pfv.20.527/2023/5. számú precedensképes határozatára. A felperes az őt ért hátrányok körében a keresettel érvényesített összegű sérelemdíjat megalapozó többlettényállást nem igazolt. A jóhírnév és a becsület megsértése esetén – jellegéből adódóan – a sértett személy nem szenvedhetett el olyan mértékű és jellegű sérelmeket, mint akinek az élete, testi épsége sérül, esetleg elveszíti hozzátartozóját. Mindezek következtében a prevenció/reparáció egyensúlya is másképpen alakul a jóhírnév megsértése esetén. Álláspontja szerint a felperes iránti közbizalmat a sérelmezett közlések jelentős mértékben nem csökkentették, a kijelentésekkel okozott nem vagyoni hátrány mértéke csekély, a személyiségi jogát esetlegesen sértő közlések tárgyi súlya nem kiemelkedő. Hivatkozott a 36/1994. (VI. 24.) AB határozatban foglaltakra, amely szerint a politikai véleménynyilvánítás fokozott védelme mind a közügyekben megfogalmazott értéktételekre, mind pedig a közügyek körébe tartozó tényállításokra vonatkozik. A sérelemdíj magánjogi szankció, melynek elsődleges funkciója a személyiségi jogsértés vagyoni elégtétellel történő kompenzációja és csak másodsorban a magánjogi büntetés. Megítélése szerint figyelemmel kell lenni a valótlan és sértő tényállítások jogi értékelésének megváltozott jogszabályi környezetére, a Büntető Törvénykönyvről szóló 2012. évi C. törvény (Btk.) 226. §-ának 2023. június 2-ától hatályos (3) bekezdésére. A sérelemdíj mértékét a felperes társadalmi megítélésének csorbulása viszonylatából kell vizsgálni. Sérelemdíj megállapítására abban az esetben kerülhet sor, ha az érintettet a jogsértő magatartással okozati összefüggésben valamilyen érdeksérelem, károsodás érte. Kiemelt súllyal hivatkozott arra is, hogy a jogsértő vállalkozás gazdasági életben betöltött szerepe és a sérelemdíj összege között a „magánjogi büntetés” céljából összefüggés nem állítható fel.

[17] Az alperes végül kérte a sérelemdíj utáni késedelmi kamat megfizetésére irányuló igény elutasítását és a sérelemdíj összegének a jelenkori értékviszonyokhoz igazodó módon történő meghatározását.

[18] Az elsőfokú bíróság ítéletében megállapította, hogy az alperes megsértette a felperes jóhírnév védelméhez fűződő személyiségi jogát azáltal, hogy a www.hirportal1.hu portálon 2023. május 24-én „Megúsztta a pártlos zaklatási botrány főszereplője” címmel megjelent cikkben valótlanul híresztelte, hogy a Felperes1 vezetése el akarta tussolni azt, hogy egy rendezvényükön a párt egyik tagja megpróbált megerőszakolni egy nőt.

[19] Kötelezte az alperest, hogy fizessen meg 15 napon belül a felperesnek 700.000 forint sérelemdíjat és ezen összeg után 2023. május 25-étől a kifizetés napjáig járó, a késedelemmel érintett naptári félév első napján érvényes jegybanki alapkamattal egyező mértékű kamatot, 82.550 forint elsőfokú perköltséget, valamint az állam javára 63.000 forint eljárási illetéket.

[20] Az elsőfokú bíróság a fenti tényállást a felek nyilatkozatai és a csatolt okirati bizonyítékok (a Fővárosi Ítéltábla 2.Pf.20.697/2022/6. számú ítélete, az alperes 2024. évi eredménykimutatása, a hirportal1.hu hírportálon 2023. május 24-én megjelent „Megúsztta a pártlos zaklatási botrány főszereplője” cikk) alapján állapította meg.

[21] Az ítélet indokolásában kiemelte a Ptk. 2:42. § (1) bekezdését, a 2:43. § d) pontját, a 2:45. § (2) bekezdését és ezek alapján vizsgálta, hogy a keresetben megjelölt, alperes által közzétett cikkben szereplő közlés tényállításnak, híresztelésnek minősül-e. Rögzítette, a kifogásolt cikkben az alperes arra vonatkozóan tett állítást, hogy a felperes vezetősége egy nemi erőszak elleni cselekmény eltussolását kísérelte meg, ezért az tényállításként, és nem véleménynyilvánításként értékelendő, és mivel az alperes a cikkben foglaltak szerint állításáról más sajtótermékből szerzett tudomást, az alperes ezzel híresztelést valósított meg. Megállapította továbbá, hogy a perbeli esetben a tényállítás, híresztelés valótlanságát az alperes maga sem vitatta. Ezen túlmenően a kifogásolt közlés valótlanságát a felperes a Fővárosi Ítéltábla 2.Pf.20.697/2022/6. számú ítéletével is bizonyította. Ezzel összefüggésben kiemelte: a Fővárosi Ítéltábla előtt másodfokon 2.Pf.20.697/2022. számon folyamatban volt perben jelen per alperese szintén alperes volt, így az alperes tudomással bírt arról, hogy a felperes által kifogásolt, alperes által közzétett cikkben szereplő állítás valótlan.

[22] Rámutatott, hogy a jóhírnévhez való jog megsértésének további feltétele, hogy a valótlan tényállítás, híresztelés sértő legyen. Az alperes helyesen hivatkozott arra, hogy e tekintetben nem a felperes szubjektív megítélésének van jelentősége, hanem az objektív társadalmi megítélés szerint kell állást foglalni arról, hogy a közlés sértő jelleggel bír-e. A perbeli esetben az alperesi közlés arra vonatkozott, hogy a felperes egy súlyos, nemi erőszak elleni ügyben nem tanúsította a társadalom által elvárt magatartást. A bíróság egyetértett a felperes azon álláspontjával, hogy a nemi erőszak gyanújának felmerülése esetén a társadalom részéről megfogalmazódik az az elvárás, hogy aki ilyen jellegű cselekményről tudomást szerez és az módjában áll, az elkövető cselekményét vizsgálja ki, az áldozatnak így nyújtva segítséget. A felperes etikai bizottságának lehetősége volt arra, hogy amennyiben egy rendezvényén bűncselekmény elkövetésének gyanúja felmerül, etikai eljárást kezdeményezzen, így negatív megítélés alá esik az, ha ezzel ellentétesen jár el. A közzétett cikk olvasóiban a tényállítás valósága esetén egyértelműen egy negatív kép rajzolódik ki a felperesről, azt a látszatot keltve, hogy egy nemi erkölcs elleni bűncselekményt megvalósító személy számára nyújt segítséget a sértettel szemben. Mindezek alapján az elsőfokú bíróság álláspontja szerint az alperesi közlés valótlan és a felperes személyét sértő.

[23] Álláspontja szerint a jóhírnév megsértését az sem befolyásolja, hogy a felperes közszereplőnek minősül. Hangsúlyozta, hogy a közszereplőknek a véleménynyilvánítással összefüggésben van nagyobb mértékű türési kötelezettsége, ugyanakkor a kifogásolt cikk valótlan tény híresztelését jelenti. A Ptk. 2:44. § (1) bekezdése alapján a közügyek szabad vitatását biztosító alapjogok gyakorlása a közéleti szereplők személyiségi jogainak védelmét szükséges és arányos mértékben korlátozhatja. A szükséges és arányos mértékben korlátozott személyiségi jogi védelem ugyanakkor nem jelenti azt, hogy a felperes közéleti szereplői mivoltával összefüggésben hamis és személyét sértő valótlan tényállítások közzétételére kerülhessen sor. A felperes helyesen hivatkozott a 7/2014. (III. 7.) AB határozat által is ismertetett és a határozat alapján az Alaptörvény által szabályozott alkotmányos jogalkalmazás során is érvényesítendő ún. New York Times Doktrinára, melynek értelmében a perbeli esetben az alperes rosszhiszeműsége megállapítható, tekintve, hogy a sérelmezett cikk közzétételét megelőzően a cikkben foglalt tényállítással a felperest nem szembesítette, véleményét, álláspontját nem kérte ki, továbbá a sajtóhelyreigazítási perben született jogerős ítéletében foglaltakkal szemben híresztelte, hogy a pártvezetés egy súlyos bűncselekmény kapcsán annak eltussolásával próbálkozott. Az alperesi sajtótermék elsődleges feladata lett volna, hogy a közöltek hitelességét ellenőrizze, illetve azzal kapcsolatban a felperest nyilatkoztassa. Megállapítható, hogy az alperes a foglalkozása által

megkívánt körütekintést elmulasztotta, nincs jelentősége annak, hogy a felperes közszereplőnek minősül.

[24] Mindezek alapján állapította meg az elsőfokú bíróság, hogy a jóhírnév megsértése megvalósult, így a sérelemdíj anyagi jogi feltételei a Ptk. 2:52. § (1) és (2) bekezdései alapján fennállnak. A valótlan, felperest sértő tényállítás nem vagyoni sérelemként is jelentkezik a felperes vonatkozásában, hiszen az a fentiekben kifejtettek szerint megítélésének olyan negatív irányú változását idézheti elő a közéletben, amely számára nem vagyoni hátrányt jelent.

[25] Kiemelte, hogy a személyiség megsértésével okozott hátrány pénzbeli ellensúlyozásának kettős funkciója van: egyrészt kompenzációs szerepet tölt be, másrészt magánjogi büntetésnek is tekinthető preventív célzattal, a hasonló jogsértések megelőzése érdekében.

[26] Megítélése szerint az igényelt sérelemdíj összege – a jóhírnév megsértése tárgyában a perbeli esethez hasonló tényállások alapján kialakult bírói gyakorlatot is figyelembe véve - nem tekinthető eltúlzottnak. A jogsértés jelentős súlyú volt, hiszen egy ilyen jellegű, nagy nyilvánosságot kapó közlés a felperes vonatkozásában azt kérdőjelzi meg, hogy működése során az alapvető társadalmi elvárások szerint jár-e el vagy sem, a morális kötelezettségekkel szemben cselekszik-e vagy sem. Mindez pedig a felperesbe vetett közbizalmat hátrányosan befolyásolhatja. Meghatározó jelentőséget tulajdonított annak is, hogy az alperes súlyosan felróható módon, rosszhiszeműen járt el, hiszen tudatában volt annak, hogy a felperesről közölt állítása valótlan, így a kifogásolt cikk lejárató szándékkal jelent meg. Az alperesnek, mint kiadónak felelőssége van abban, hogy a közéleti vitákra a sajtótermékekben megjelent valós tényállítások alapján kerüljön sor. Ezen társadalmi érdek is sérült akkor, amikor az alperes a kifogásolt valótlan közlést tette a felperes sérelmére.

[27] Egyetértett a felperes hivatkozásával, miszerint a sérelemdíjnak kompenzációs szerepe és magánjogi büntetés funkciója is van, továbbá, hogy alacsonyabb összegű sérelemdíj az alperes a gazdasági erőfölénye és a médiapiacra betöltött helye alapján kellő visszatartó erővel nem bírna. A büntetőjogi jogszabályok módosítása pedig nem bír relevanciával a sérelemdíj összegszerűségének meghatározása körében, ezért az alperes által hivatkozott büntethetőséget kizáró okot a bíróság nem vette figyelembe a sérelemdíj összegének megállapításakor.

[28] A Ptk. 6:48. §-a alapján rendelkezett az alperes kamatfizetési kötelezettségéről, figyelemmel a Ptk. 2:52. § (2) bekezdésére, illetve a Ptk. 6:532. §-ára is. A sérelemdíj ezen jogszabályi rendelkezések értelmében a jogsértés megtörténtekor esedékessé válik, ezért alaptalannak értékelte azt az alperesi hivatkozást, hogy annak összegét a jelenkori értékviszonyok alapján kell meghatározni.

[29] Az ítélet ellen az alperes fellebbezett; annak megváltoztatását elsődlegesen úgy kérte, hogy az ítéltábla a keresetet utasítsa el, másodlagosan a sérelemdíj megfizetésére kötelező rendelkezés mellőzését, harmadlagosan pedig a felperes részére fizetendő sérelemdíj 200.000 forintra mérséklését és kamatfizetési kötelezettségének mellőzését kérte. A

másodfokú bíróság felülbírálati jogkörét a Pp. 369. § (3) bekezdésének c) és d) pontjaira alapította.

[30] Megismételve az elsőfokú eljárásban tett nyilatkozatait mindenekelőtt azzal érvelt, hogy a Ptk. 2:45. § (2) bekezdése szerinti jogsértés, a jóhírnév megsértése nem áll fenn, ugyanis a cikk nem tartalmaz olyan állításokat, melyek túrésére a politikai szereplőnek minősülő felperes ne lenne köteles. A sérelmezett közlések nem sértő jellegűek. Ennek kapcsán azt kell vizsgálni, hogy a felperes politikai értelemben vett jóhírnevében keletkezett-e csorbulás. Kiemelte, hogy a közügyek demokratikus vitája során a vita érintettjei a politikai történéseket a maguk összefüggéseiben értelmező polgárok, akik tisztában vannak a pártpolitikai véleménynyilvánítások figyelemfelkeltésre és túlzásokra hajlamos jellemzőivel.

[31] Másodlagosan arra hivatkozott, hogy a jogsértésekkel okozott nemvagyoni sérelem a történeti tényállás fényében bagatell, így nincs indoka a sérelmek sérelemdíjjal kompenzálásának. Amennyiben az ítéltábla nem így látná, és a felperest ért sérelem kompenzálására sérelemdíj alkalmazását tartaná indokoltnak, arra az esetre azzal érvelt, hogy a sérelemdíj megítélt összege eltúlzott, az sérti a Ptk. 2:52. § (3) bekezdését, hiszen nem áll összhangban a politikai közszereplő felperest ért sérelemmel, a köztudomású tények alapján megállapítható hátrány kompenzációjával.

[32] Hangsúlyozta: a körülmények bírói mérlegelése adott esetben azt is eredményezheti, hogy a jogsértő nem kötelezhető sérelemdíj megfizetésére. Ha nem állapítható meg, hogy a személyiségi jogsértéssel okozati összefüggésben a felperes oldalán nemvagyoni hátrány keletkezett, és a megállapított jogsértés tárgyi súlya nem kiemelkedő, az összes körülmény mérlegelése mellett a sérelemdíj iránti igény elutasítható. Önmagában a személyiségi jogsértés ténye az ítélezési gyakorlat szerint nem vonja maga után a sérelemdíj iránti igény megalapozottságát. A nemvagyoni sérelem bekövetkezése a sérelemdíj megítélésének feltétele, a jogszabály pedig csak a hátrány bizonyításának eljárásjogi kötelezettsége alól mentesíti a felpereseket. Utalt arra, hogy a sérelmezett közlések azonos időszakban más médiaplatformokon is megjelentek, a felperest ért sérelmet ebben a hírfolyamban, a sajtóhíresztelések egyikeként kell értékelni. A kiadásában lévő különböző sajtótermékekkel szemben a felperes a párhuzamosan előterjesztett sérelemdíj követelés kapcsán ugyanazokra a tényekre és bizonyítékokra hivatkozott. A perbeli közlések az egyidejűleg több médiaplatformon megjelent, híresztelt sajtóanyagok körébe tartoznak, s egyéb peradat hiányában vélelmezni kell, hogy a felperest ért nemvagyoni sérelem azok együttes hatása, ami alacsonyabb sérelemdíj meghatározását indokolhatja. Ezen túlmenően a felperes maga sem határozta meg, mennyiben tekinti elkülöníthetőnek a bekövetkezett nemvagyoni sérelmet a többi platformon megjelent, azonos tartalmú közlések hatásától.

[33] Kiemelte, hogy a jogsértésként értékelt állítások nem a felperes személyiségét minősítik, hanem kifejezetten politikai tevékenységére vonatkoznak. Ráadásul a közvélemény a vonatkozásában újra megjelenő állításokat már eleve fenntartásokkal kezeli, kellő távolságtartással értékeli, ami ezáltal az okozott hátrányt is degradálja. Ekként a perbeli közlések tartalma általános tapasztalat szerint az átlagosnak mondható olvasót a felperesről alkotott benyomásában már nem befolyásolta, az irántuk fennálló közbizalmat a sérelmezett közlések jelentős mértékben nem csökkentették, a kijelentésekkel okozott nemvagyoni hátrány mértéke csekély, a személyiségi jogokat sértő közlések tárgyi súlya pedig nem kiemelkedő.

[34] Azzal is érvelt, hogy a közéleti témájú jogsértések esetén a bírói gyakorlat a sérelemdíj összegszerűsége körében nagyobb mértéktartást tanúsít. Emellett megismételte, figyelemmel kell lenni a Btk. 226. §-ának 2023. június 2-ától hatályos (3) bekezdése rendelkezésére is; ez büntethetőséget kizáró okként szabályozza a sajtótermék útján elkövetést; ellene egyéni jogsérelmeknél kizárólag a személyiségvédelem polgári jogi szankciói vehetők igénybe. A törvény szerinti büntethetőségi akadály a polgári jogi eszközrendszer alkalmazásának felerősítését nem eredményezheti, a prevenciós funkció a sérelemdíj összegének meghatározásánál nem válhat dominánssá.

[35] Hangsúlyozta, hogy a felperes közszereplő, így fokozott mértékben tűrni köteles a kritikus állításokat. Az Alkotmánybíróság 7/2014. (III. 7.) számú AB határozata elvi érveléssel mondta ki, hogy a közszereplők a személyüket érintő, jellemzően a sajtóban megjelenő állítások magas szinten tűrésére kötelesek, melyben szűk körben a valótlan tényállítások tűrésére kötelezettsége is beletartozik. A 13/2014. (VI. 18.) és a 3217/2020. (VI. 19.) AB határozatok a közszereplőket érintő állítások fokozott tűrésre kötelezettségének határait ugyancsak tágran határozták meg. Emellett értékelni kell azt a köztapasztalású ténytet, hogy az elmúlt években a közbeszéd mindennapos témájává vált a politikai szereplők közéleti magatartása, a politikai témákban átlagosan tájékozott hírfogyasztók összessége által képviselt „közvélemény” lényegében hozzászókött az ilyen állításokhoz és más megnyilvánulásokhoz.

[36] Kérte végül az ítéltáblát, hogy a sérelemdíjat a jelenkörti értékviszonyokhoz igazodóan határozza meg, így a késedelmi kamatfizetési kötelezettséget a marasztalási összeg után mellőzze.

[37] A felperes fellebbezési ellenkérelmében az elsőfokú bíróság ítéletének helybenhagyását kérte. Álláspontja szerint a törvényszék a per eldöntése szempontjából releváns tényállást helyesen állapította meg, a feltárt bizonyítékokból pedig minden szempontból okszerű következtetést vont le.

[38] Kiemelte, az alperes perben vizsgáláldó közlései nem véleménynyilvánítások, hanem tényállítások, ekként nincs jelentősége annak, közszereplőként köteles-e tágabban tűrni a kritikát és a véleménynyilvánítást. A közszereplőket terhelő tűrésre kötelezettség nem terjed ki valótlan tényállítások megtételére, a nagy nyilvánosság előtt tett hamis, vagy nem bizonyítottan valós állításokkal szemben a közszereplők is sikerrel hivatkozhatnak személyiségi jogaik védelmére.

[39] Amit az alperes állított, az még büntetőjogilag is üldözendő, komoly jogsértés. Súlyos, a demokratikus választási folyamatok befolyásolására irányuló tevékenységgel vádolta meg a felperest. Mindkét állítása kirívóan sértő volt, ami a közvélemény előtt súlyosan rosszálló értékítéletet vált ki, és megkérdőjelezi még a demokráciához fűződő alapvető viszonyukat is. Az állítások nemhogy csorbítják, de kifejezetten rombolják társadalmi megítélését, ezért az általa igényelt sérelemdíj, pláne olyan fokú felróhatóság esetén, amit az alperes tanúsított, nemhogy nem eltúlzott, de különösebb kommentárt, részletes indokolást sem igényel. Az alperes célzatosan közölt hamis tényeket, magatartásának felróhatósága pedig kiemelkedő volt.

[40] Álláspontja szerint az Alkotmánybíróság gyakorlata [13/2014. (IV. 18.), 3217/2020. (VI. 19.) és 3111/2022. (III. 23.) AB határozatok] ugyancsak a felperes jogi álláspontját erősítik.

[41] Előadta, hogy a törvényszék a sérelemdíj mértékének meghatározásakor a Ptk. 2:52. § (3) bekezdésében felsorolt szempontokat helyesen értékelte, a mérlegelés szempontjai az ítélet indokolásából egyértelműen kitűnnek. A bírói gyakorlat egységes abban, hogy a sérelemdíj megalapozottságához a köztudomású tényekre alapított hivatkozás és annak értékelése is elfogadható. Az ilyen tárgyú perekben a Ptk. 2:52. § (2) bekezdése az igényérvényesítőt a hátrány bizonyításának eljárásjogi kötelezettsége alól mentesíti, és megdönthető vélelmet állít fel a személyiségi jogsértés miatti hátrány bekövetkezésére. Ezért nem kötelesek bizonyítani az őket ért nemvagyoni hátrányt, az alperes ugyanakkor bizonyíthatta volna, hogy az általa sem vitatott jogsértéssel összefüggésben nem keletkezett a sérelemdíj megítélését indokoló nemvagyoni hátrány, vagy kimenthette volna a felelősség alól magát annak bizonyításával is, hogy magatartása nem volt felróható. Az alperes azonban sem a jogsértés eredményeként bekövetkező nemvagyoni hátránynak, sem a felróhatóságnak hiányát nem igazolta; meg sem kísérelte azt.

[42] Tény, hogy a sérelmezett közlés azonos időszakban más médiaplatformokon is megjelent, ugyanakkor valamennyi platformot az alperes üzemeltette és üzemelteti jelenleg is. Jóhírnevük többszörös megsértése azért sem lehet érv a sérelemdíj iránti igény mérséklésére, mert ellenkező esetben az alperes saját felróható magatartására tudna előnyök szerzése végett hivatkozni. Az pedig, hogy a perben vizsgálendő hazug állítás újra és újra megjelent, nem azt eredményezi, hogy azt a közvélemény eleve fenntartásokkal kezeli, hanem éppen ennek ellenkezőjét.

[43] Kiemelte, nincs jelentősége annak, a jogalkotó a rágalmazás Btk-beli tényállását miként módosította, s nincs szó arról, hogy a törvény szerinti büntethetőségi akadály a polgári jogi eszközrendszer alkalmazásának felerősítését eredményezné. Ilyen összegű sérelemdíj iránti igénynél a sérelemdíj prevenciós funkciója ugyan felmerül, de nyilvánvaló képtelenség, hogy dominánssá válják.

[44] Hivatkozott arra is, hogy a sajtószervek a véleménynyilvánítás közvetítésében játszott kiemelkedő fontosságú alkotmányos szerepüket a szakmai szabályok megtartásával, felelősséggel kötelesek gyakorolni. Az a sajtószerelv pedig, amely e szakmai szabályokat nemhogy nem tartja be, de súlyosan megsérti, semmiképpen nem hivatkozhat mentesülése érdekében arra, hogy az újságírók feladata éppen a közvélemény tájékoztatása.

[45] Károsodása akkor valósult meg – figyelemmel a Ptk. 6:532. §-ára –, amikor a www.hirportal1.hu portálon a cikk megjelent. Mivel a sérelemdíj pénzbeli igény, arra a Ptk. 6:48. § (1) bekezdésének rendelkezései alkalmazandók, így nem mellőzhető a késedelmi kamat megfizetésére kötelezés sem.

[46] A fellebbezés alaptalan.

[47] Az ítéltábla megítélése szerint az elsőfokú bíróság a per eldöntéséhez szükséges tényállást helytállóan állapította meg, és abból helyes jogi következtetést vont le, és osztja a döntés indokait is.

[48] A fellebbezés érveire figyelemmel az ítéltábla az alábbiakat hangsúlyozza.

[49] Tény, hogy közszereplőként a felperest fokozottabb tűrési kötelezettség terheli, azonban a közügyeket érintő véleménynyilvánítás szabadsága az alperest csak akkor védené, ha az általa közölt tény valótlanságáról nem tudott volna, és a foglalkozása által megkívánt körültekintést sem mulasztotta volna el. Ekként – mivel eljárása kifejezetten a felperes hiteltelenítését célozta – nincs jelentősége annak, az újságcikk közérdeklődésre tartott-e számot, miként a felperes személyének sem.

[50] Az ítéltábla álláspontja szerint a felperest ért sérelem sérelemdíjjal kompenzálendő, annak megítélt mértéke pedig nem eltűzött. Nem róható a felperes terhére, hogy a köztudomású sérelmen kívül további hátrányok bekövetkezését nem állították. A kifogásolt állítás alkalmas volt az irányában fennálló bizalom rombolására, hitelessége kétségbe vonására, mindemellett pedig az alperes felróhatósága nagyfokú volt.

[51] Az alperes arra helyesen hivatkozott, hogy a konzekvens bírói gyakorlat szerint a személyiségi jogsértés megállapításának nem automatikus következménye a sérelemdíj megítélése, és a körülmények mérlegelése azt is eredményezheti, hogy a jogsértő nem kötelezhető sérelemdíj megfizetésére (Kúria Pfv.IV.21.764/2015/4. számú ítélete – megjelent: BH2016.241.), így bagatell igény sérelemdíj megállapítására nem ad alapot (Kúria Pfv.IV.20.801/2021/5. számú ítélet [27]).

[52] Ugyanakkor nem vitásan a felperes széles körben ismert párt, azaz közszereplő, azonban a rá vonatkozó célzatos, valótlan állításokat tűrni nem köteles. Az alperes nem értékítéletet fogalmazott meg, hanem valótlan tényállásokat híresztelt, melyeknek igazságtartalmát nem ellenőrizte. Közlései a közéleti vitához nem járulhattak hozzá, azok célja az érintett felperes politikai hitelességének rombolása volt.

[53] Kiemelendő az is, hogy a Ptk. 2:52. § (2) bekezdésének az a szabálya, miszerint a jogsértés tényén kívül további hátrány bekövetkeztének bizonyítása nem szükséges, a hátrány bizonyításának eljárásjogi kötelezettsége alól mentesíti a nemvagyoni sérelmet szenvedett személyt.

[54] A sérelemdíj ugyanis az elszenvedett sérelemért jár. Az, hogy a jogsértés sérelmet okozott, megdönthető vélelem, a sérelem nagysága – ilyen hivatkozás esetén – köztudomású tényként is megállapítható. A hátrány – a negatív életminőség változás, mint következmény – súlyossága a sérelemdíj mértéke tekintetében bírhat jelentőséggel.

[55] Az ítéltábla leszögezi továbbá, a sérelemdíj egyrészt a személyiségi jogsérelem tekintetében kompenzációs szerepet tölt be, másrészt a hasonló jogsértések megelőzése érdekében magánjogi büntetésnek is tekinthető (Szegedi Ítéltábla Pf.I.20.002/2017/8. számú ítélet [33] – megjelent: BDT2018.3821.). Ugyan ezt az utóbbi

funkciót nem automatikusan kell figyelembe venni (Kúria Pfv.III.20.104/2024/5. számú ítélet [48] – megjelent: BH2024.182.), azonban a jogsértés súlyát számításba véve jelen esetben az igényelt, 700.000 forintnál csekélyebb összegű sérelemdíj a rendeltetését nem tudná betölteni. Mivel a polgári jog és a büntetőjog rendeltetése eltér, a sérelemdíj meghatározásakor nem lehetett jelentősége annak, hogy az adott tényállást a büntetőjog tilalmazza-e.

[56] Megjegyzendő, hogy a preventív és a magánjogi büntetés funkció érvényesülése érdekében számításba veendő az is, hogy az alperes, mint profitorientált gazdálkodó szervezet az elmúlt időszakban jelentős eredményt ért el.

[57] Nem vitás, hogy a sérelmezett közlések azonos időszakban az alperes által üzemeltetett más médiaplatformokon is megjelentek, azonban ezeknek a címzettje más-más olvasóközönség: a www.hirportall.hu Megyei hírportálként működik. A célközönség eltérése miatt a jogsértő közlés más-más internetes felületen megjelentetése által okozott sérelem kumulálható.

[58] A Ptk. 6:352. §-ából adódóan, melynek értelmében a kártérítés a károsodás bekövetkeztekor nyomban esedékes, a jogsértő közlés megtörténtekor a felperes sérelmet szenvedett, azaz a sérelem bekövetkezésétől az alperes késedelmi kamatot a cikk megjelenését követő naptól köteles fizetni. Tény, hogy a bírói gyakorlat szerint olyankor, amikor az elkövetés és az ítélelhozatal időpontja között olyan jelentős idő telik el, hogy az értékviszonyokban számottevő változás következik be, úgy a sérelemdíj összege meghatározható az elkövetéskori és az ítélelhozatali értékviszonyok alapján is, azonban ilyen változásra az alperes nem hivatkozott, az érvényesített sérelemdíj összegek pedig az elkövetéskori értékviszonyoknak megfelelnek.

[59] Ezért a másodfokú bíróság az elsőfokú bíróság ítéletét a Pp. 383. § (2) bekezdése alapján helybenhagyta.

[60] A fellebbezés eredményre nem vezetett, így a Pp. 83. § (1) bekezdése és 102. § (1) bekezdése alapján a pereszes alperes köteles megfizetni 104.000 forint feljegyzett fellebbezési eljárási illetéket az államnak, továbbá a Pp. 344. § (1) bekezdése szerint meghatározott tizenöt nap teljesítési határidőben a felperesnek a Pp. 81. §-ának megfelelően felszámított, a kifejtett tevékenységgel arányban álló, 65.000 forint + ÁFA, mindösszesen 82.550 forint másodfokú perköltséget (ügyvédi munkadíjat) a bírósági eljárásban megállapítható ügyvédi és kamarai jogtanácsosi költségről szóló 17/2024. (XII. 9.) IM rendelet 3. § (1) bekezdésének a) pontja, a (4) bekezdése és 5. § (1) bekezdése alapján.

[61] A másodfokú bíróság ítéletét a Pp. 376. § (1) bekezdése alapján tárgyaláson kívül hozta meg.

Győr, 2026. június 25.

Dr. Lezsák József s. k.
k.

Dr. Molnár Andrea s. k.

Dr. Sarmon Hedvig s.

a tanács elnöke, előadó bíró

bíró

bíró